

Όμως, υπάρχει ένας φαυλος κυκλος που δρα εδώ, γιατί οι σκεψεις και οι συγκινήσεις σηματοδοτούν το εγώ οι συγκινήσεις όσο και το αντίθετο. Ο φαυλος κυκλος — και μαζί του το εγώ — μπορεί να σπάσει μόνο όταν συμπληρώσουμε κάθε σκεψη, ή με άλλα λόγια, με την πλήρη αυτογνωσια, που είναι η πλήρης κατανόηση της διανοητικής μας πορείας και της προέλευσης τους.

3. Ο ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Στη μελέτη των διανοητικών μεθόδων αντιμετωπίζουμε ξανά μια κατάσταση που ονομάζεται «φαυλος κυκλος» — και πραγματικά είναι μια πολύ φαυλή κατάσταση είναι όταν είναι ψυχολογική. Το παρακάτω μου φαίνεται μια τέτια κατάσταση. Για να καταλάβουμε οτιδήποτε, χρειαζόμαστε νοήμοσυνη. Δε συζητώ τώρα την διανοητική οξύτητα που απαιτείται για να φτάσεις μια μεθοδο λογικού συμπερασματος ως το τέλος της, τη μεθοδο της διαδικασίας της σκεψης — αλλά αναφερομαι σ αυτή τη δημιουργική νοήμοσυνη που είναι ικανή να καταλάβει τα καινούρια και ασυνήθιστα, που δε μπορούν να εξαχθούν απο τα παλιά, δηλαδή το «εδώ και τώρα». Αυτή η νοήμοσυνη ερχεται μόνο όταν ο εαυτος είναι σε εκκρεμότητα. Όταν ο εαυτος είναι δυνατος δεν υπάρχει αυτή η νοήμοσυνη. Και για να είναι ο εαυτος σε εκκρεμότητα, επίσης μια καποια νοήμοσυνη χρειάζεται, δηλαδή να δεις τον εαυτο όπως πραγματικά είναι, στις ακαταπαύστες δραστηριότητες του. Γιατι μόνο όταν έχουμε αντίληψη του εαυτου υπάρχει η πιθανότητα να ελευθερωθούμε απο αυτον. Επομένως, για το άτομο που έχει ένα ισχυρο εγώ — και είναι το μόνο που μπορεί να το υπερβεί — είναι ανθρωπινά αδύνατο να αποκτήσει αυτή την ικανότητα του *prajna* — αυτή τη βαθια επιγνώση που δεν είναι γνώση.

Εν τούτοις, μπορούμε τώρα να καταλάβουμε οτι όταν ο φαυλος κυκλος σπάει, το προχώρημα της φωτισής είναι ξαφνικό και όχι προσοδευτικό, γιατί η νοήμοσυνη και η διάλυση του εαυτου ενισχυουν η μια την άλλη σαν σε μια αλυσιδωτη αντιδραση. Ίσως ο μονος παραγοντας που μπορεί να σπάσει το φαυλο κυκλο, που ενεργεί σαν καταλυτης είναι το ενδιαφέρον, το «πνευμα της εξετασης», όπως ονομάζεται στο Ζεν. Γιατι όταν ενδιαφερόμαστε πραγματικά για κατι για δικό του λόγο και μόνο, ο εαυτος αυτοματα χαλαρώνει: είναι προσωρινά εκτοπισμενος απο το αντικείμενο με το οποίο υπάρχει πλήρης επικοινωνία. Τότε μόνο είμαστε ικανοι να κυτταξούμε ησυχία στο πράγμα που μας ενδιαφέρει, χωρίς να παρενθetoιμε τις ιδέες μας γυρω απο αυτο. Είναι σ αυτή την παθητική, όμως αγρυπνη κατάσταση που η νοήμοσυνη γίνεται δυνατή για μας — κι αυτο δεν είναι η εξύπναδα ή η διανοητική οξύδερκεια, με την οποία είμαστε ή δεν είμαστε προικισμενοι απο την γέννηση μας. Είναι μια κατάσταση Διανοησης που υπερβαίνει όλα τα προσωπικά πρόσαντα — έτσι, η πνευματική ζωή δεν είναι περισσότερο δύσκολη για το «απλό» άτομο απ ό,τι για το διανοητικό ή «εξύπνο» άτομο. Απο την αιτία της φύσης του παραπάνω παρουσιασμενου φαυλου κυκλου, η φυσική αδιαφωτιστή, κατάσταση τεινει να διαιωνίζει τον εαυτο της, όμως, η παρορμητική της ζήτησης της αληθείας για δικό της και μόνο λόγο τεινει να αυξήσει την καθαρότητα: «Ζητάτε και θα βρείτε».

4. ΖΩΗ ΣΤΟ ΚΕΝΟ

Το να μπεις στο κενό δεν είναι μόνο μια δύσκολη μεταβατική κατάσταση, είναι επίσης πρώτα - πρώτα μια πολύ οδυνηρή εμπειρία. Συλλαμβανοντας το κενό, μπορούμε να δούμε καθαρά οτι την ίδια στιγμή οι αρνητικοι παραγοντες, οι πιο προφανεις πηγες του πονου κοβονται απο τη ζωή μας, έτσι είναι επίσης οι θετικοι παραγοντες: Απ τις πιο αμεσες ως τις πιο λεπτές ηδονές τα πολλά πράγματα συνηθίζουμε να «προσδοκούμε». Αυτό το αίσθημα της κενότητας, της λευκότητας ει-